

Miłość wiecznego Ojca

Boża miłość

A Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas, i ujrzeliśmy chwałę jego, chwałę, jaką ma jedyny Syn od Ojca, pełne łaski i prawdy – Jan. 1:14.

W swej ewangelii, św. Jan nazywa Jezusa Słowem (po grecku: Logos). Jest On tak nazwany, ponieważ jest przedstawicielem i rzecznikiem Boga względem świata. Adam Clarke pisze: „Logos – które to słowo oznacza słowo mówione, mowę, elokwencję, doktrynę, rozsądek albo zdolność argumentowania – jest bardzo dobrym określeniem dla Jezusa. Jest On bowiem prawdziwą światłością [która oświeca każdego człowieka] (w. 9), źródłem mądrości obdarzającym wszystkich życiem, światłem, poznaniem i rozumem” (Clarke’s Commentary). W zapisie Izaj. 9:6,7 Jezus nazwany jest Wiecznym Ojcem. Werset ten mówi o królestwie, jakie On ustanowi na ziemi. „Tytuł ten nie może być interpretowany w anachronicznym, trynitarskim sensie. Byłoby to zresztą problematyczne z teologicznego punktu widzenia, ponieważ Syn jest królem mesjańskim i jest postacią inną od Boga Ojca” (N.E.T. Bible Commentary). Sam fakt, że Jezus został nazwany Ojcem Wieczności nie oznacza, że jest samym Bogiem Ojcem.

Izrael

Logos był z Bogiem od samego początku i stworzył wszystkie rzeczy (Kol. 1:15-18). Jako Logos, Jezus był przedstawicielem zesłanym przez Ojca, najpierw do narodu Izraelskiego a następnie do pogan. Chociaż naród żydowski jako całość odrzucił Go, to jednak nieliczni zostali Jego uczniami. Od czasu pierwszego przyjścia Chrystusa, Kościół głosił dobrą nowinę o królestwie, królestwie które odrodzi ludzkość do doskonałości utraczonej niegdyś w Edenie, oraz zaprowadzi pokój między Bogiem a człowiekiem.

Bóg wielokrotnie ostrzegał Żydów, że ukarze ich jeżeli okażą się niewierni wobec jego przymierza. W 3 Moj. 26, Bóg stwierdza, że jeżeli naród po odbyciu kary wyzna swe grzechy oraz grzechy swych ojców, wówczas On wspomni na przymierze zawarte z Jakubem, Izaakiem i Abrahamem. Przymierze Abrahama jest podwaliną planu Bożego, ponieważ to za jego pośrednictwem błogosławione będą wszystkie rodzaje ziemi (1 Moj. 22:15-18).

Mimo iż Izrael okazał się niewierny w czasie pierwszej obecności Jezusa, to jednak gdy Kościół Wieku Ewangelii zostanie skompletowany, Bóg ponownie zacznie współpracę z Izraelem, żeby za jego pośrednictwem

zbawić całą ludzkość. Otrzymawszy już siedmiokrotne karanie (3 Moj. 26:28), powrócili oni do swej ziemi, czekając na rozpoczęcie się wieku błogosławieństw. W czasie Królestwa, Bóg zapisze swe prawo na sercach ludzkich i zawrze z nimi Nowe Przymierze za pośrednictwem narodu żydowskiego (Jer. 31:31,33-34). Co będzie zapisane na tych sercach? Z pewnością nie surowa litera Zakonu znanego ze Starego Testamentu, ale raczej duch tego prawa: „bo litera zabija, duch zaś ożywia” (2 Kor. 3:6). Żydowski przywódca uznawali jedynie literę prawa, a zwłaszcza różnorodne dodatkowe przepisy do Zakonu, jakie powstały na przestrzeni lat. Dlatego właśnie krytykowali oni uczniów za zrywanie kłosów w sabbat. Jezus powiedział im: „Sabbat jest ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla sabbatu” (Mar. 2:27). Gdy z kolei zarzucili Jezusowi uzdrowienie człowieka w sabbat, Jezus zapytał ich: „Jeśli osioł lub wół którego z was wpadnie do studni, czy zaraz, nawet w dzień sabbatu, go nie wyciągniesz?” (Łuk. 14:5).

Nowe prawo zapisane na sercach ludzi będzie miało za cel pomagać, a nie utrudniać. Podstawową różnicą pomiędzy Starym i Nowym Przymierzem jest to, że Boże prawo w przyszłym wieku będzie wskazywać na miłość i uczyć jej; zarówno o najwyższej miłości Bożej jak i miłości do bliźniego (Jak. 2:8). Bóg bowiem tak umiłował świat, że posłał swego jedynego syna, Logosa, aby ten umarł za nas jako „okup za wszystkich” (1 Tym. 2:6). W ten sposób Jezus stał się zbawieniem dla Kościoła w czasie Wieku Ewangelii, a dla całego świata w czasie Wieku Tysiąclecia.

Waga miłości

„Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowalem; abyście się i wy wzajemnie miłowali” (Jan. 13:34). „Po tym poznaliśmy miłość, że On za nas oddał życie swoje; i my winniśmy życie oddawać za braci. Jeśli zaś ktoś posiada dobra tego świata, a widzi brata w potrzebie i zamyka przed nim serce swoje, jakże w nim może mieszkać miłość Boża?” (1 Jan. 3:16-17). Gdyby cały świat stosował w praktyce te zalecenia z ust naszego Pana, jakże inny byłby to świat! Nie byłoby ubóstwa, przestępstw ani wojen; wszyscy pomagaliby sobie nawzajem i nikt nie byłby w potrzebie. Jak ktokolwiek mógłby okraść swego sąsiada albo toczyć przeciwko niemu wojnę, jeżeli miłowałby go tak, jak samego siebie? Dlatego też jednym z najważniejszych praw jakie Logos zapisze na sercu ludzkości w czasie Wieku Tysiąclecia, będzie prawo miłości. Gdy zadano Mu pytanie o największe przykazanie, Jezus odpowiedział: „A On mu powiedział: Będiesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca

swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej. To jest największe i pierwsze przykazanie. A drugie podobne temu: Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach opiera się cały zakon i prorocy” (Mat. 22:37-40). Mamy być znani ze względu na słowa i czyny, ponieważ z uwagi na te właśnie cechy rozpoznawane są zarówno dzieci Boże jak i dzieci diabła: „Po tym poznaje się dzieci Boże i dzieci diabelskie. Kto nie postępuje sprawiedliwie, nie jest z Boga, jak też ten, kto nie miłuje brata swego” (1 Jan. 3:10) Gdy prawo Boże zostanie zapisane na sercach wszystkich ludzi w przyszłym wieku, będzie ono również obejmować prawo miłości. Okoliczność ta zupełnie przeobrazi świat. Gdy prawo miłości zacznie być wykonywane, wówczas nawet te błogosławieństwa jakich doświadczamy dzisiaj, wydawać się będą nieistotne w porównaniu z łaskami jakich dostąpi ludzkość okazująca sobie nawzajem miłość, krocząca po drodze świętej w kierunku doskonałości, by móc się okazać godną spotkania z Bogiem (Izaj. 35:8).

Szatan

W przeciwieństwie do tego ideału, nasz dzisiejszy świat jest daleki od doskonałości, znajdując się pod wpływem szatana, który nie postępuje zgodnie z prawem miłości. Jest on przeciwieństwem Logosa. W miejsce miłości, doradza on nienawiść. Zamiast szczodrości, promuje on chciwość. Bogaci stają się jeszcze bogatsi kosztem ubogich. Metody szatana związane są z dumą, osobistą chciwością, nacjonalizmem i ideami fałszywych religii; wszystkie one wywoływały niepokoje na świecie na przestrzeni dziejów. Cechy te również znajdują swoją kulminację w krótkim czasie ucisku (Obj. 16:13,14), który nauczy ludzkość, że nie jest ona w stanie rozwiązać swych problemów samodzielnie, lecz potrzebuje w tym celu zaprowadzenia tysiącletniego Królestwa. Szatana jest „ojcem” kłamstwa (Jan. 8:44). Z powodu swego kłamstwa, szatan jest również od samego początku mordercą i nie przyniósł na świat niczego innego poza śmiercią, doprowadzając do upadku pierwszych rodziców w Raju. W przeciwieństwie do niego, Jezus jest „ojcem wieczności” który nauczał słów prawdy w sposób pełen miłości: „I zadali mu takie pytanie: Nauczycielu, wiemy, że dobrze mówisz i nauczasz, i nie masz wzglę-

du na osobę, lecz zgodnie z prawdą drogi Bożej nauczasz” (Łuk. 20:21). Jako „ojciec wieczności”, Jezus ma ten sam cel co Jego Ojciec: „Który chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy. Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus, który siebie samego złożył jako okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie” (1 Tym. 2:4-6).

W Wieku Tysiąclecia, Jezus przyniesie ludzkości życie, a dzieło to rozpocznie od narodu Izraelskiego. Reszta ludzkości również otrzyma to zaproszenie do życia i zostanie przyprowadzona do pierwotnej doskonałości i życia wiecznego, jakie miał Adam zanim zgrzeszył. Gdy Jezus dopełni dzieła zbawienia, klątwa jaka ciąży na ludzkości od czasu upadku zostanie ostatecznie zdjęta, a jej skutki będą cofnięte. Wszystkie rzeczy będą nowe (Obj. 21:5).

Usunięcie szatana

Szatan pragnie, aby świat szedł za nim. Jednakże zamiast otrzymać życie, wszyscy ci, którzy będą chcieli go naśladować, zostaną zniszczeni pod koniec Wieku Tysiąclecia w okresie zwanym „krótkim czasem” (Obj. 20: 7-10, Rzym. 16:20). Usunięcie wpływu szatana na świat i zastąpienie go przez Logosa miłością, gwałtownie przeobrazi przeklęty od czasu Adama świat w błogosławiony raj. Oby ten czas odnowienia wszystkich rzeczy nadszedł jak najszybciej. (Dz. Ap. 3:19-22).

„I widziałem nowe niebo i nową ziemię; albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie ma. I widziałem miasto święte, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak przyzdobiona oblubienica dla męża swego. I usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: Oto przybytek Boga między ludźmi! I będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi, i otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły. I rzekł Ten, który siedział na tronie: Oto wszystko nowym czynię. I mówi: Napisz to, gdyż słowa te są pewne i prawdziwe” (Obj. 21:1-5).

Jeff Mezera Paul Mezera